

κωνσταντίνος ποζουκίδης
τ ο π ε ρ ί σ τ ρ ο φ ο
αφήγημα

δήγμα

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ

κωνσταντίνος ποζουκίδης
ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ
αφήγηση

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
τηλ. 6937 160705 και 6937 108881
Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>
E-mail: thanasis@triaridis.gr

&

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581,
E-mail: info@eurasiabooks.gr

δήγμα / μυθοπλασίες 15

Τ Ο Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Ο

1^η έντυπη έκδοση, Φθινόπωρο 2012
64 σελίδες (12 «επί» 20,5)
ISBN: 978-618-5027-05-6

© γενικό: 2012, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2012, εκδόσεις *δήγμα*
και ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

Τις διορθώσεις του κειμένου έκανε ο ΤΡΑΪΑΝΟΣ ΜΑΝΟΣ.

Στο εξώφυλλο: λεπτομέρεια από τον *Ευαγγελισμό* (1490) του Σάντρο Μποτιτσέλι, Πινακοθήκη Ουφίτσι, Φλωρεντία.

Μορφοποίηση του εξωφύλλου έκανε ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ.

Τη σελιδοποιητική φροντίδα της έκδοσης είχε ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ.

Παραγωγή: ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΒΕΕ, Αθήνα (ΤΗΛ. 210 6466086)

Διακίνηση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581.

Το παρόν βιβλίο κυκλοφορεί ελεύθερο από κάθε πνευματικό δικαίωμα.

κωνσταντίνος ποζουκίδης
ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ

α φ ή γ η μ α

δήγμα

Η Εκδρομή

Είχαν αποφασίσει να πάνε με την Κορίνα εκδρομή στη λίμνη. Αυτός δεν ήθελε, εκείνη όμως τον πίεζε. Νιώθω αυτό το σπίτι πως σε ρουφάει, πως σε κάνει γαργάρα και σε φτύνει, σαν ξερατό σε φτύνει, σε βγάζει μέσα απ' το έντερό του σαν ζεστό σκατό. Νιώθω αυτό το σπίτι πως σε ρουφάει του έλεγε. Τον έπεισε να πάνε στη λίμνη. Ήτανε Τετάρτη μεσημέρι. Το τηλέφωνό του χτύπησε και τον ξύπνησε. Η Κορίνα θα περνούσε σε μισή ώρα με το αυτοκίνητό της. Μισή ώρα πέρασε και η Κορίνα έφτασε. Τον κόρναρε. Κατέβηκε τις σκάλες γυρίζοντας γύρω γύρω σε έναν λαβύρινθο από σκάλες που στριφογύριζαν γύρω από τον εαυτό τους σαν να τον οδηγούσαν στο κέντρο της γης, που στριφογύριζαν συνέχεια γύρω και γύριζε κι αυτός μαζί τους ζαλισμένος. Σαν έφτασε στον πάτο τα 'βγαλε όλα. Η Κορίνα τον περίμενε

υπομονετικά. Μπήκε βιαστικά στο αυτοκίνητό της και ξεκίνησαν.

Η λίμνη απείχε 232 χιλιόμετρα, περίπου μισή ώρα με το αμάξι. Ο δρόμος είχε ελάχιστη κίνηση. Ο δρόμος ήτανε άδειος. Φτάσανε στη λίμνη και άνοιξαν ένα παλιό κιλίμι και κάθισαν πάνω του αμίλητοι κοιτώντας τη λίμνη. Ένας παγωμένος όγκος, ένας όγκος ασάλευτος. Να βουτήξουμε τον ρώτησε και βγάλανε τα ρούχα τους. Βούτηξε πρώτα εκείνη με δύναμη θρυμματίζοντας τον πάγο της λίμνης. Την ακολούθησε κι ένιωσε να παγώνει να παγώνει μέχρι τα κόκαλα να παγώνει μέχρι τα δόντια του μέχρι το μυαλό του.

Μέσα στη λίμνη κάτω απ' το νερό τίποτα δεν μπορούσες να δεις. Όλα ήτανε λευκά όλα ήτανε λευκά ακόμα πιο λευκά ακόμα πιο άσπρα όλα. Δεν μπορούσες να δεις τίποτα. Έκανε να την αγγίξει να τη χαϊδέψει μα το χέρι του πάγωσε και το τράβηξε πίσω κάπως βίαια. Η κί-

νησή του ακούστηκε μέσα στο βουβό στερέωμα, αντήχησε μέσα στο λευκό το πάλλευκο του πάγου της λίμνης και η Κορίνα γύρισε και τον κοίταξε τον κοίταξε επίμονα δεν μίλησε μόνο τον κοίταξε. Ύστερα από λίγο βγήκε από τη λίμνη και έτρεξε προς τα ρούχα του. Τα είχε αφήσει πάνω σε ένα μικρό βράχο διπλωμένα. Τα ρούχα του δεν υπήρχαν. Στη θέση τους υπήρχε ένα μικρό περίστροφο.

Γύρισε να δει την Κορίνα. Η Κορίνα έστεκε στη λίμνη μα δεν τον κοιτούσε. Έψαξε γύρω του να βρει ποιος είχε βάλει εκεί ένα μικρό περίστροφο. Δεν ήτανε όμως εκεί κανείς. Η λίμνη είχε κρατήσει ακόμα το σχήμα του σώματός του σαν καλούπι. Αποφάσισε στιγμιαία να πιάσει το περίστροφο. Μια βαθιά ανάγκη τού έλεγε να πιάσει αυτό το περίστροφο. Το έπιασε με το δεξί του χέρι. Πρώτη φορά έπιανε περίστροφο στο χέρι του. Ήτανε κρύο και κάπως βαρύ. Τα δάχτυλά του κλείσανε γύρω από το περίστροφο. Γύρισε να δει την Κορίνα που δεν ήτανε

εκεί, που δεν είχε αφήσει ούτε το σχήμα του σώματός της στη λίμνη. Πήρε το περίστροφο και έφυγε. Δεν μπορούσε να φύγει αν δεν έπαιρνε το περίστροφο. Ίσως αυτός να ήταν ο ρόλος της Κορίνας μέσα στο τεράστιο δράμα του. Να τον οδηγήσει στη λίμνη για να βρει το περίστροφο που θα γινότανε τώρα η ζωή του.

Η Επιστροφή

Πλησίασε το αμάξι της Κορίνας. Έπρεπε να βγάλει από την τσάντα της τα κλειδιά για να ανοίξει. Σκέφτηκε προς στιγμήν να αφήσει το περίστροφο πάνω στο καπό, να βγάλει τα κλειδιά με το δεξί του χέρι, να ξεκλειδώσει την πόρτα του οδηγού, ύστερα να πιάσει το περίστροφο με το αριστερό του χέρι και να το βάλει μέσα στην τσάντα της Κορίνας. Ύστερα θα έμπαινε μέσα και θα οδηγούσε για το σπίτι του. Δεν ήθελε όμως να το αφήσει. Έτσι τα έκανε όλα με το αριστερό. Με το αριστερό έβαλε το

κλειδί στη μηχανή και έβαλε μπρος, με το αριστερό έβαλε πρώτη και ξεκίνησε.

Το ταξίδι του γυρισμού έπαιρνε περισσότερο από μισή μέρα. Πέρασαν ώρες χωρίς να νιώσει την ανάγκη να αλλάξει ταχύτητα. Όμως όταν αναγκάστηκε, το πρόσωπό του χλόμιασε. Τα μάτια του εξέπνευσαν και χάσκανε άδεια μάτια μαύρα κενά μάτια. Έπρεπε να αφήσει το περίστροφο και να αγγίξει το λεβιέ αλλά το περίστροφο είχε κολλήσει, ο αντίχειρας, ο παράμεσος και ο μικρός του δεξιού χεριού του είχανε κλειδώσει στη λαβή του και ο δείκτης χάιδευε τη σκανδάλη. Προσπάθησε πάλι να το αφήσει προσπάθησε να ανοίξει τα δάχτυλά του αλλά αυτά είχανε μια νεκρική ακαμψία σαν να είχε το χέρι του νεκρωθεί και είχαν νεκρώσει τα δάχτυλά του. Οδήγησε σε μια νεκρική σιωπή. Τα μάτια του παρέμειναν άδεια. Και δεν ξαναγέμισαν.

Σαν έφτασε ανέβηκε γοργά τις ατέλειωτες σκάλες όλο ανέβαινε μέχρι που έφτασε σε έναν χώρο πνιγηρό σε έναν χώρο που οι τοίχοι του κλείναν όλο κλείναν τις ώρες της απουσίας του, τα παράθυρα χτίζονταν αργά και μεθοδικά σαν έλειπε, τούβλο τούβλο, και τον κάνανε ακόμα πιο μικρό ακόμα πιο κλειστό, περίκλειστο τούτο τον χώρο. Έσπευσε στο ελάχιστο μπάνιο του να σαπουνίσει το χέρι του, να ξεπλύνει το περίστροφο, να του βάλει σαπούνι για να γλιστρήσει και να φύγει στον πάτο του νιπτήρα, να πνιγεί στον λαβύρινθο των σωλήνων. Μα το περίστροφο δεν ξεπλένονταν. Το περίστροφο παρέμενε κολλημένο στο δεξί του χέρι που δεν ήτανε πλέον το χέρι του μόνο μα το χέρι του με το περίστροφο. Αγανάκτησε και κουρασμένος έπεσε να κοιμηθεί, χώνοντας το χέρι του με το περίστροφο κάτω από το μαξιλάρι. Ένωθε τη μεταλλική του σκληρότητα καθώς ξάπλωνε πάνω του. Λίγο πριν κοιμηθεί νόμισε προς στιγμήν ότι ο δείκτης του είχε λιώσει και είχε

γίνει ένα με τη σκανδάλη. Κοιμήθηκε και ονειρεύτηκε πως έγινε ολόκληρος ένα τεράστιο περίστροφο.

Η Εκδρομή

Είχαν αποφασίσει να πάνε με την Κορίνα εκδρομή στη λίμνη. Αυτός δεν ήθελε καθόλου μα η Κορίνα ήθελε, ποτέ δεν πάμε εκδρομή να πάμε μια εκδρομή στη λίμνη. Αυτό το σπίτι σε καταβροχθίζει, πρέπει από μέσα του να βγεις αλλιώς θα σε βγάλει αυτό, θα σε βγάλει μασημένο, θα φτύσει ένα ένα τα κόκαλά σου. Πρέπει να πάμε μια εκδρομή στη λίμνη. Ήτανε Τετάρτη μεσημέρι και το τηλέφωνο χτύπησε να τον ξυπνήσει. Σε μισή ώρα η Κορίνα θα ήταν εκεί. Δεν θα κορνάρει, να την περιμένει κάτω. Ντύθηκε βιαστικά και πήρε να κατεβαίνει τις σκάλες με ταχύτητα ιλιγγιώδη και με βέβαιο ίλιγγο. Οι σκάλες ήτανε ένα τεράστιο χωνί στο οποίο γύριζε ξανά και ξαναγύριζε μέχρι να τον ρου-

φήξει και να τον κλείσει σε ένα γυάλινο ψηλό
μπουκάλι όπου βέβαια θα τον περίμενε ο θά-
νατος. Ήτανε μια μεγάλη ρουφήχτρα οι σκά-
λες.

Την περίμενε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Εκείνη
σταμάτησε μπροστά του και του άνοιξε την
πόρτα. Επιβιβάστηκε και ξεκίνησαν για τη λί-
μνη. Η λίμνη ήτανε μια τεράστια χαβούζα. Και
έστεκε κάπου εκεί, τόσο μα τόσο κοντά τους.

Έλα να κολυμπήσουμε του είπε να βγάλουμε
τα ρούχα μας και να κολυμπήσουμε. Γδύθηκε
πρώτη και βούτηξε χωρίς να τον περιμένει.
Εκείνος γδύθηκε, δίπλωσε τα ρούχα του και τα
άφησε κάτω από ένα τεράστιο δέντρο, απ'
αυτά που δεν φυτρώνουν πια αλλά κάποτε φύ-
τρωναν και είχανε κυριεύσει τον κόσμο. Γύρισε
για λίγο να τη δει να κολυμπάει, ίσως και για να
δει κλεφτά τον εαυτό του στη λίμνη, κι ύστερα
γύρισε για να ξαναφορέσει τα ρούχα του. Δεν
ήθελε να κολυμπήσει. Τα ρούχα του όμως δεν

υπήρχαν. Στη θέση τους υπήρχε ένα περίστροφο, ένα μικρό περίστροφο. Έκανε να κοιτάξει πάλι την Κορίνα μα η Κορίνα δεν υπήρχε ούτε η λίμνη υπήρχε. Υπήρχε μόνο ένα μικρό περίστροφο κάτω από ένα τεράστιο δέντρο.

Σκέφτηκε να το πιάσει και να το πετάξει μακριά, να το πετάξει στο βάθος της κάποτε λίμνης. Το μισούσε το περίστροφο, όχι μόνο αυτό αλλά κάθε περίστροφο, κάθε αντικείμενο που μπορούσε τόσο απλά να σκοτώσει έναν άνθρωπο ή κάθε τι που έμοιαζε με άνθρωπο. Μα είχε την περιέργεια να το αγγίξει. Δεν είχε αγγίξει ποτέ του περίστροφο. Άπλωσε το δεξί του χέρι και το έκλεισε απαλά γύρω από το περίστροφο. Το σήκωσε και το χέρι του βάρυνε και σκλήρυνε για να μην βαρύνει άλλο. Αποφάσισε να φορέσει τα ρούχα της Κορίνας και να φύγει. Σκέφτηκε να αφήσει το περίστροφο κάτω εκεί που το βρήκε, κάτω απ' το γιγάντιο δέντρο, μα κατάλαβε πως δεν ήταν αυτό που

ήθελε. Ήθελε να πάρει το περίστροφο μαζί του.

Μέσα στην τσάντα της Κορίνας βρήκε τα κλειδιά για το αμάξι. Ξεκλείδωσε με το αριστερό του χέρι αρνούμενος να αφήσει το περίστροφο από το δεξί, έβαλε μπρος με το αριστερό, έπιασε με το ένα και αριστερό του χέρι το τιμόνι και ξεκίνησε.

Για πάνω από μισή ώρα δεν χρειάστηκε να βάλει ταχύτητα. Όταν όμως το προσπάθησε, αντιλήφθηκε τρομαγμένος ότι δεν μπορεί να αφήσει το περίστροφο από το χέρι του, ότι το χέρι του είχε κολλήσει πάνω στο περίστροφο, ότι τα δάχτυλά του είχανε αγκαλιάσει σφιχτά τη λαβή του, ότι ο δείκτης του είχε τοποθετηθεί απαλά αλλά άκαμπτα πάνω στη σκανδάλη. Ένιωσε το κεφάλι του να ξεφουσκώνει και να αδειάζει να αδειάζει από το στόμα του από τα ρουθούνια του να αδειάζει από τ' αφτιά του.

Οδήγησε μηχανικά και έφτασε στο σπίτι του. Κάποιος του είχε χτίσει τα παράθυρα κι έτσι το διαμέρισμά του δεν φαινόταν από το δρόμο, φαινόταν μόνο ένας τεράστιος τοίχος χωρίς παράθυρα, ένας τοίχος χωρίς ανάσα. Μονάχα ένας τοίχος. Ανέβηκε τις σκάλες που πια δεν ανεβαίνονταν καθώς προστίθονταν όλο κι άλλες σκάλες με το πέρασμα του χρόνου, σκάλες περισσότερες, αμέτρητες σκάλες που δεν είχες ανάσα να ανέβεις.

Μισή ώρα μετά έφτασε στο διαμέρισμά του και ασθμαίνοντας έτρεξε στην κουζίνα. Ήθελε να καθαρίσει το περίστροφο από το χέρι του, το περίστροφο ήτανε ένας λεκές, έπρεπε να το καθαρίσει γιατί το περίστροφο αλλιώς θα άπλωνε, όλο και θα άπλωνε και θα γινόταν μεγάλο όσο ένα χέρι, μεγάλο όσο ένα σώμα ανθρώπινο, όσο το σύμπαν μεγάλο. Μα το περίστροφο δεν καθαρίζονταν. Όσο και αν έτριβε, όσο νερό και αν έριχνε, όσο και αν έτριβε το περίστροφο έμενε εκεί, τα δάχτυλά του δεν

ξεκολλούσαν από πάνω του. Αγανακτισμένος έπεσε να κοιμηθεί, έχωσε το χέρι του με το περίστροφο κάτω από το μεγάλο μαξιλάρι και ξάπλωσε πάνω του. Και όσο ξάπλωνε η σκληρόδα του μετάλλου τον γλύκαινε και τον νανούριζε. Κοιμήθηκε και ονειρεύτηκε ότι ήτανε μια τεράστια σφαίρα, η πιο μεγάλη σφαίρα που υπήρξε ποτέ, και γύριζε γύριζε προσπαθώντας να βγει μέσα από ένα ακόμα πιο μεγάλο περίστροφο.

Όταν ξύπνησε έβγαλε το χέρι του κάτω από το μαξιλάρι. Ο δείκτης του είχε λιώσει και είχε γίνει ένα με τη σκανδάλη. Ο αντίχειράς του είχε πάρει το χρώμα του ξύλου καθώς ετοιμαζόταν η λαβή να τον ρουφήξει. Τότε σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να ζησει μερικές μέρες με το περίστροφο στο χέρι του, λίγες μέρες μόνο μέχρι να βρει έναν τρόπο να το ξεφορτωθεί. Κάπως να ξεφορτωθεί το περίστροφο και το χέρι του μαζί, γιατί περίστροφο και χέρι ήτανε πια ένα σώμα, ίσως όχι σώμα ακόμα μα ένα χέρι σίγουρα. Ση-

κώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Για έναν λόγο άγνωστο έδειχνε ωραίος με το περίστροφο στο χέρι. Και δεν του φάνηκε τόσο περίεργο που είχε ένα περίστροφο στο χέρι, που το χέρι του όλο δεν ήτανε τίποτα άλλο παρά ένα περίστροφο.

Το Περίστροφο

Είχανε πάει μια εκδρομή με την Κορίνα σε κάποια λίμνη άγνωστη γι' αυτόν, σε κάποια λίμνη που ποτέ κανείς δεν είχε αναφέρει. Αν και δεν ήθελε καθόλου να πάει, η Κορίνα ήθελε να πάει και ήθελε και αυτόν να έρθει μαζί της. Πήγε στη λίμνη. Η Κορίνα στο δρόμο τού έκλεισε τα μάτια κι έτσι ποτέ δεν έμαθε πού βρισκόταν εκείνη η λίμνη. Ούτε κατάλαβε πώς γύρισε από τη λίμνη, γιατί γύρισε μόνος του, γιατί την Κορίνα την κατάπιε η λίμνη και τη λίμνη την κατάπιε αυτό που τη γέννησε και την κατάπιε στιγμιαία όπως τη γέννησε. Ή μπορεί απλά η λίμνη να

εξαφανίστηκε και μαζί της να ρούφηξε και την Κορίνα. Σημασία είχε ότι η Κορίνα ποτέ δεν γύρισε μαζί του από τη λίμνη και πως αυτός γύρισε κρατώντας στο χέρι του ένα μικρό περίστροφο που κάπου το βρήκε και δεν ήθελε εκεί να το αφήσει. Και καθώς γύριζε με το αμάξι της Κορίνας συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να αφήσει το περίστροφο από το χέρι του, κατάλαβε τρομαγμένος πως το περίστροφο είχε κολλήσει στο χέρι του και δεν ξεκολλούσε. Σαν έφτασε στο διαμέρισμά του, που όλο άλλαζε, που όλο άλλαζε σχήματα και διαστάσεις, που άλλοτε γεννούσε παράθυρα και άλλοτε τα κατάρτιζε, και έφτασε εκεί μέσα από έναν λαβύρινθο από σκάλες, που τον αριθμό τους και το σχήμα τους δεν μπορούσε ποτέ να συγκρατήσει γιατί όλο αυξάνονταν και όλο μειώνονταν, γιατί όλο τον ρουφούσαν και όλο τον ξερνούσαν, σαν έφτασε στο διαμέρισμά του έτρεξε στο αμφιβόλου μεγέθους μπάνιο του, κι ύστερα έτρεξε στον νεροχύτη της κουζίνας, για να

ξεπλύνει το περίστροφο, για να κάνει το περίστροφο να ξεκολλήσει από το χέρι του, για να ξεπλύνει την κόλλα από το περίστροφο που είχε κολλήσει στο χέρι του και πλέον έστεκε σαν λεκές, ένα μαύρο περίστροφο με ξύλινη λαβή σε ένα άσπρο σε ένα κάτασπρο χέρι, μα το περίστροφο δεν ξεπλένονταν, δεν ξεκολλούσε, το περίστροφο είχε γίνει ένα με το χέρι του, χέρι και περίστροφο ήτανε ένα. Και εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε με το περίστροφο κάτω από το μαξιλάρι και με μια βεβαιότητα ότι σαν θα ξυπνούσε το χέρι του θα ήτανε περισσότερο περίστροφο και λιγότερο χέρι, το χέρι του σιγά σιγά θα είχε λιώσει και θα γινότανε όλο και περισσότερο ένα με το περίστροφο που κρατούσε. Και σαν ξύπνησε το επόμενο πρωί, ούτε που θυμόταν τι ονειρεύτηκε, ένα κομμάτι του χεριού του είχε γίνει κομμάτι ένα με το περίστροφο. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του σαλονιού του, ή στον καθρέφτη του μπάνιου, και είδε το χέρι του με το περίστροφο, και αποφά-

σισε πως κάτι έπρεπε να κάνει, κάπως να ξεφορτωθεί το περίστροφο ακόμα και αν έπρεπε να ξεφορτωθεί μαζί και το χέρι του. Έτσι αποφάσισε να κόψει το χέρι του μαζί με το περίστροφο, να βρει τρόπο να το κόψει. Μα σαν κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, σε κάποιον καθρέφτη τέλος πάντων, είδε τον εαυτό του πιο ωραίο σαν κρατούσε το περίστροφο. Ο εαυτός του ήτανε πιο ωραίος με ένα περίστροφο παρά χωρίς καθόλου περίστροφο.

Το Νοσοκομείο

Εκείνη τη μέρα που ξύπνησε με ένα χέρι όλο και περισσότερο περίστροφο ήτανε η μέρα εκείνη που ένας καρκίνος ή ένας περίεργος ιός ερχότανε από την ανατολή και εξαπλώνονταν σαν καρκίνος στους ανθρώπους και στα κράτη των ανθρώπων και σε όλα όσα έμοιαζαν με τους ανθρώπους και τα κράτη τους. Αποφάσισε να πάει στο νοσοκομείο. Ίσως εκεί να του

δινότανε η λύση στο διογκούμενο αίνιγμά του. Ίσως εκεί έβρισκε τρόπο να ξεφορτωθεί το περίστροφο από το χέρι του.

Στον δρόμο για το νοσοκομείο χάθηκε. Οι δρόμοι ποτέ δεν ήτανε σταθεροί και δεν υπήρχε χάρτης κανένας που να απεικονίζει τις θέσεις τους ή τις αλλαγές τους. Κάποτε στένευαν και γινότανε δρόμοι μικροί που χωρούσε ένα αμάξι μόνο ή μόνο ένας πεζός. Κάποτε φάρδαιναν και φάρδαιναν ολοένα και περισσότερο. Αμάξια πάρκαραν δεξιά και αριστερά σε σειρές διπλές και τριπλές και πενταπλές και κόσμος με χρώματα στο πρόσωπο και στο σώμα, κόσμος με όλα τα χρώματα γέμιζε τους φαρδιούς δρόμους. Έτσι προσπάθησε να φτάσει στο νοσοκομείο και προσπαθούσε ολοένα μέχρι που έφτασε. Χτύπησε ένα τεράστιο μεταλλικό κουδούνι που πιο μεταλλικά αντήχησε σε ένα ακόμα πιο τεράστιο οικοδόμημα. Μια φωνή τον ρώτησε μηχανικά ποιος είναι και τι θέλει. Στην αδυναμία του να δώσει μian απά-

ντηση η πόρτα κόπηκε αργά στη μέση και αφού τον ρούφηξε έκλεισε πίσω του.

Ήταν ένα κτίριο που φεγγοβολούσε, και φεγγοβολούσε ακόμα περισσότερο μέσα στην απόλυτη αρμονία της αρχιτεκτονικής του. Ήταν ένα ογκώδες επίτευγμα της σύγχρονης τέχνης, ένα αρμονικό αρχιτεκτονικό αριστούργημα. Από έξω ήτανε ένα τεράστιο σκοτεινό κουτί, ορθογώνιο, που έφτανε σχεδόν μέχρι τα σύννεφα. Δεν είχε ούτε ένα παράθυρο και καμία εσοχή ή προεξοχή δεν διατάραζε τη λεία επιφάνειά του. Μέσα του απλώνονταν παράλληλοι και κάθετοι διάδρομοι με μήκος και πλάτος σταθερό. Φωτίζονταν από ένα τεχνητό λευκό φως που αποστείρωνε με τη στιλπνότητά του. Δεξιά και αριστερά των διαδρόμων υπήρχαν πόρτες με αριθμούς χωρίς ονόματα μόνο αριθμοί που αυξάνονταν με γεωμετρική πρόοδο. Δεν είχε πάει ποτέ του ξανά σε νοσοκομείο μα η ατμόσφαιρά του τον είχε καθηλώ-

σει. Το νοσοκομείο έμοιαζε η μόνη σταθερά σε έναν αενάως μεταβλητό κόσμο.

Χτύπησε στην πρώτη αριστερά πόρτα που βρήκε. Και ξαναχτύπησε. Φωνή καμία δεν ακούστηκε και ήχος κανένας. Και ξαναχτύπησε μέχρι που η πόρτα σαν να άνοιξε και να τον προσκάλεσε. Το απολύτως τετραγωνισμένο δωμάτιο φωτίζονταν από ένα φως ακόμα πιο λευκό από το φως των διαδρόμων και ας μην φαινόταν λάμπα καμία. Το φως απλά υπήρχε στον χώρο με την ίδια απλότητα με την οποία υπάρχει ο Θεός ή ο θάνατος ή οτιδήποτε τέλος πάντων υπάρχει ή θέλουμε να υπάρχει. Στους τέσσερις τοίχους του δωματίου υπήρχανε μεταλλικά τρίγωνα ράφια, ή τετράγωνα, άλλοτε στρόγγυλα ή ρόμβοι, κύλινδροι και τρίγωνα και τετράγωνα ξανά. Τα ράφια ήταν συχνά άδεια ή κουβαλούσαν αμέτρητα φιαλίδια με άγνωστες υπάρξεις και υπό-υπάρξεις μέσα σε ένα κίτρινο και κολλώδες πλαστικό υγρό.

Ξαφνικά ένας τοίχος άνοιξε σαν πόρτα εκεί που πόρτα καμία δεν υπήρχε. Ένας κύριος αγνώστου φύλου και ηλικίας ντυμένος στα κόκκινα κρατώντας κάτι άγνωστο βρέθηκε μπροστά του.

«Καλησπέρα σας, πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Καλημέρα» απάντησε και σκέφτηκε ότι καθόλου δεν γνώριζε πόσες ώρες ή μέρες βρισκόταν εκεί μέσα. Τα μάτια του γιατρού μπροστά του τρέχανε μικρά σαν ψείρες πάνω στο πρόσωπό του. Αποφάσισε να συμμορφωθεί με το χωροχρονικό πλαίσιο που του επιβάλλονταν.

«Καλησπέρα» ξαναπροσπάθησε. «Υπάρχει ξέρετε μια βαθύτατη ανάγκη...» και έδειξε το χέρι με το περίστροφο. Ο γιατρός δεν φάνηκε να προβληματίζεται καθόλου.

«Το Τμήμα Αυτοκτονιών είναι το 308. Στο πατάρι του θα βρείτε το Τμήμα Δολοφονιών.

Απλά δηλώστε το ξεκάθαρα ότι θέλετε να πάτε στο 308, πατάρι. Αλλιώς πιθανότατα θα βρεθείτε νεκρός χωρίς να σκοπεύατε κάτι τέτοιο. Στην αίθουσα 308Α μπορείτε να απευθυνθείτε για όλες τις απορίες σας. Στον ίδιο αριθμό υπάρχει και βιβλιοθήκη με σχετική βιβλιογραφία η οποία σκοπεύει να σας δώσει λύση στην αδυναμία επιλογής. Γιατί όποιος κρατάει στο χέρι ένα περίστροφο δεν έχει πολλές επιλογές. Είτε θα σκοτώσει είτε θα σκοτωθεί. Ή και τα δύο.»

Κοίταξε τη γιατρό με ένα βλέμμα μισό. Τα μάτια της ακόμα έτρεχαν στο πρόσωπό του.

«Θέλω με κάποιο τρόπο να ξεφορτωθώ αυτό το περίστροφο. Έχει κολλήσει πάνω στο χέρι μου και το χέρι μου παύει ολοένα να είναι χέρι και γίνεται όλο και περισσότερο περίστροφο. Ήρθα σε σας γιατί πίστευα ότι θα ξέρατε πώς να αντιστρέψω τη διαδικασία και αν δεν μπορώ να την αντιστρέψω ήρθα σε σας για να μου

κόψετε το χέρι. Είμαι αποφασισμένος πως αν δεν μπορώ να ξανακάνω το χέρι μου χέρι, σίγουρα το προτιμώ να λείπει από το να είναι περίστροφο.» Αν και έδειχνε όμορφος τόσο όμορφος με ένα περίστροφο στο χέρι. Τόσο όμορφος πιο όμορφος ακόμα με ένα χέρι περίστροφο.

«Αυτό το περίστροφο ποιος σας το έβαλε στο χέρι;» ρώτησε ο γιατρός.

«Κανείς. Το έπιασα μονάχος μα γρήγορα παρατήρησα πως δεν μπορούσα να το αφήσω. Γρήγορα πολύ γρήγορα το περίστροφο άρχισε να αφομοιώνει το χέρι μου και να γίνεται μέλος στη θέση του μέλους μου, περίστροφο στη θέση του χεριού μου. Έχει ρουφήξει μέσα του τα δάχτυλά μου, σε λίγο φοβάμαι πως ο καρπός μου θα αποκτήσει το ξύλινο χρώμα της λαβής του και θα γίνει ξύλο κι αυτός.» Δεν βρήκε τίποτα λιγότερο ή τίποτα άλλο να απαντήσει.

«Είναι μάταιο μάταιο» απάντησε ο γιατρός. «Είναι ακόμα πιο μάταιο γιατί από το άκρο χέρι σας η μόλυνση θα έχει περάσει σίγουρα στον πήχη και από κει στον βραχίονα. Ο πήχης σας σίγουρα θα έχει ατσαλοποιηθεί και θα είναι μάταιο πολύ μάταιο να προσπαθήσουμε να τον πριονίσουμε. Θα είναι ακόμα πιο μάταιο, ίσως και δολοφονικό, γιατί ακόμα και στην περίπτωση που αποκοπεί είναι πολύ πιθανό ένα δεύτερο περίστροφο να φυτρώσει στη θέση του πρώτου, εκεί ακριβώς που έγινε η τομή. Έτσι θα καταστραφεί η θεία αρμονία του σώματός σας. Εξάλλου είστε ιδιαίτερα ωραίος με ένα περίστροφο στο χέρι. Ίσως πρέπει να προσπαθήσετε να μάθετε να ζείτε με το περίστροφο. Εξάλλου δεν υπάρχει και άλλη λύση. Είστε ωραίος ωραίος πολύ με ένα χέρι για περίστροφο» ολοκλήρωσε η γιατρός.

Αποχώρησε από το νοσοκομείο και βρέθηκε στο σπίτι του από έναν δρόμο ασφαλτο. Στην απουσία του το σπίτι του είχε μικρύνει κι άλλο

και η κουζίνα του πια δεν υπήρχε. Ο κάποιος καθρέφτης του επιβεβαίωνε τα λεγόμενα του γιατρού. Και αποφάσισε να ζήσει με το περίστροφο. Και βέβαια, σκέφτηκε, υπήρχε πάντα το 308.

Η Μητέρα

Το περίστροφο ήτανε μια μόλυνση. Ένα αυτοάνοσο νόσημα ήτανε το περίστροφο που έτρωγε τα μέσα σου μέχρι που άλλο μέσα δεν υπήρχε και μετά το έξω σου μέχρι που δεν είχε τι να φάει και τότε εγκαθίδρυε τη βασιλεία του. Το περίστροφο ήτανε το ίδιο η φυματίωση. Σκόρπιζες κόκκινο κατακόκκινο το αίμα μέχρι που άλλο αίμα δεν είχες να σκορπίσεις μέχρι που εσύ γινόσουνά μόνο αίμα και σκόρπιζες τον εαυτό σου.

Εκείνο το βράδυ ένιωθε ότι το σπίτι τον έπνιγε. Το ένιωθε ότι μίκραινε ακόμα περισσότερο, ότι

παράθυρα δεν είχε. Το σπίτι ήτανε ένας τεράστιος σταυρός που κουβαλούσε και τον κουβαλούσε παντού μαζί του μα τα σπλάχνα του όπου να 'ναι θα εκρήγνυνταν θα γέμιζαν υγρά και θα έσκαγαν. Θα εκρήγνυνταν και θα γέμιζαν παντού σπλάχνα και υγρά. Μια τεράστια βόμβα ήταν το σπίτι που θα έσκαγε και θα σκόρπιζε αλλοπρόσαλλα τα μέλη του σαν κομφετί στο στερέωμα.

Έτσι αποφάσισε να πάει απέναντι στο μπαρ να βρει την Κορίνα. Εκεί σίγουρα θα υπήρχε η Κορίνα ή κάποια άλλη Κορίνα. Ή κάποια άλλη που θα την έλεγε Κορίνα και θα την έπαιρνε στο σπίτι του στη θέση της Κορίνας. Όμως προς στιγμήν φοβήθηκε την αποκρουστικότητα του περιστροφού. Έτσι φορώντας προσεκτικά τα ρούχα του έχωσε πολύ βαθιά το περίστροφο στη δεξιά του τσέπη και φάνταζε τότε ωραίος να διακατέχεται από μια μεταλλική στύση.

Σαν βγήκε από το διαμέρισμα συνειδητοποίησε ότι το μπαρ δεν βρισκόταν πια απέναντι. Τη θέση του είχε πάρει μια μικρή και βρόμικη χριστιανική εκκλησία με αμπαρωμένα παράθυρα σαν φυλακή και άγνωστους που πίνουν ή τρώγαν από χαρτοσακούλες. Κολλημένα στο δρόμο υπήρχανε μικρά και ξύλινα μικρότερα σταυρουδάκια που δείχνανε τον δρόμο της αρετής. Τα ακολούθησε και περπατούσε άγνωστος για ώρες μέχρι που τα πόδια του πρήστηκαν και τότε τα σταυρουδάκια γίνανε βέλη μυτερά και κόκκινα που στοχοθετούσαν τη σωτηρία, την αλήθεια και τη ζωή. Κι αφού τα ακολούθησε ως όφειλε να κάνει βρέθηκε σε έναν δρόμο που βασίλευαν τα ποντίκια και μια νέον πινακίδα αναβόσβηνε το όνομα «Κορίνα». Το περίστροφο σαν να σάλεψε κάπως μέσα στην τσέπη του.

Παρόλο που η πόρτα ήταν ένα αίνιγμα που δεν ξέρει πώς κατάφερε να λύσει, με κάποιο τρόπο βρέθηκε μέσα και κάθισε στο τραπέζι

που πάντα καθόταν. Ο ανάπηρος σερβιτόρος δεν τον ρώτησε καν τι ήθελε να παραγγείλει. Του έφερε ένα περίεργο αλκοολούχο και την Κορίνα. Η Κορίνα τον κοίταζε με μάτια γεμάτα εγκατάλειψη.

«Έχουμε γνωριστεί;» τον ρώτησε.

«Δεν θυμάμαι. Ίσως να έχω γνωρίσει κάποια από τις αδερφές σου. Ίσως πάλι να με μπερδεύεις με άλλον.»

«Είμαστε τόσες πολλές» απάντησε. «Ο κόλπος της Μητέρας μας έχει πια ξεχειλώσει από τις ασταμάτητες γέννες. Το ξέρεις πως την έχουνε συνεχώς δεμένη και τη γονιμοποιούνε; Βέβαια δεν έχει παράπονο. Η ικανοποίησή της είναι απέραντη. Έχει γεννήσει χιλιάδες και χιλιάδες από μας. Έχω αδερφές σε όλες τις ηλικίες απ' την αρχή του χρόνου. Ήτανε ένα φιλόδοξο σχέδιο να κατακτήσουμε τον κόσμο μα το σχέδιο απέτυχε. Πια δεν ξεχωρίζω ποια είναι η Μητέρα και ποιες οι αδερφές μου.»

Το περίστροφο κουνήθηκε τρυφερά στην τσέπη του. Η Κορίνα το παρατήρησε και κάθισε αμέσως στα πόδια του. Τα πόδια του και τα πόδια της γίνανε ένα και το περίστροφο σάλευε όλο σάλευε. Δεν είχε προλάβει να τελειώσει το ποτό του μα η Κορίνα τον είχε πλημμυρίσει.

«Θέλω να πάμε σε κείνη τη λίμνη» του ψιθύρισε στο αυτί. «Πότε θα πάμε σε εκείνη τη λίμνη;»

Βγήκανε από το μαγαζί και προχωρήσανε λίγα μέτρα μόνο και φτάσανε στο διαμέρισμά του που πια δεν είχε τοποθεσία και είχε σαν μανιτάρι φυτρώσει διάσπαρτα στην πόλη. Ένα μεγάλο κιβώτιο άνοιξε κάτι σαν είσοδο και χώθηκαν μέσα και για ώρες και ώρες πολλές τούς ανέβαζε και όλο τούς ανέβαζε. Ήτανε μια θέωση αυτό το ταξίδι. Ήτανε ο δρόμος προς τον Θεό. Αυτό το ταξίδι ήτανε μια τεράστια ολόφωτη ακτίδα.

Σαν μπήκαν στο διαμέρισμα η Κορίνα γδύθηκε αμέσως. Φώτιζε και αυτή ήταν αυτή η ίδια η ακτίδα που τους μετέφερε εκεί πάνω. Κάτω από την κοντή φούστα της έκρυβε έναν τεράστιο μα μισομαραμένο πούτσο. Τα στήθη της ήταν γιγάντια και κάτω από τον πούτσο της είχε μια μικρή τοσοδούλικια πληγή. Ήτανε μαύρη τώρα η Κορίνα κατάμαυρη. Και κατάμαυρη εξέπεμπε μια υπερκόσμια φωτεινότητα.

«Μητέρα; Μητέρα εσύ είσαι;» τη ρώτησε κι εκείνη δεν απάντησε. Μονάχα πήρε να του βγάζει τα ρούχα να του βγάζει το παντελόνι, τα ρούχα του και το σακάκι και το πουκάμισο. Και το περίστροφο έμεινε γυμνό και γυάλιζε από τη φωτεινότητα που εξέπεμπε η Κορίνα. Ύστερα ξάπλωσε ανάσκελα και άνοιξε τα πόδια της και ο πρωκτός της σαν να προσκάλεσε το περίστροφο. Πήρε λοιπόν να τη φιλάει να της γλείφει το στήθος να τη φιλάει κι άλλο κι άλλο κι έχωσε μέσα στον πρωκτό της το περίστροφο και άρχισε να το κουνάει πέρα δώθε

άρρυθμα, μία επιταχύνοντας και μία επιβραδύνοντας. Και η μεταλλική στύση του περιστροφου ηδόνιζε την Κορίνα όπως τίποτα άλλο δεν την είχε ποτέ ηδονίσει.

«Μητέρα εσύ είσαι» ψιθύρισε, και το περιστροφο έσφιξε κι άλλο, έγινε κι άλλο μεταλλικό, το μέταλλό του σκλήρυνε ακόμα περισσότερο και σάλεψε μόνο του μέσα στον πρωκτό της, σάλεψε κι εκπυρσοκρότησε. Η Κορίνα σπαρτάρησε για λίγο και εξέπνευσε.

Ξάπλωσε δίπλα της. Την αγκάλιασε και κοιμήθηκαν μαζί. Την επόμενη μέρα οι εφημερίδες έγραψαν πως απετράπη σχέδιον κατακτήσεως του κόσμου. Η Μητέρα ήτανε νεκρή.

Το Νοσοκομείο

Η Μητέρα εξαφανίστηκε όπως εξαφανίστηκε η σφαίρα που ρούφηξε βαθιά ο πρωκτός της λες και η σφαίρα και η Μητέρα να ήτανε φαντά-

σματα. Και το χέρι που εκπυρσοκρότησε δεν ήτανε άλλο από ένα περίστροφο που γύριζε όλο γύριζε και δεν θα σταματούσε να γυρίζει μέχρι να τελείωναν οι έξι μικρές του σφαίρες. Ίσως πάλι το περίστροφο να μην σταματούσε ποτέ να γυρίζει γιατί θα μπορούσε μόνο του να γεννά σφαίρες ανεξάντλητες και σφαίρες ξανά και πάλι σφαίρες, να γεννά και να φτύνει σφαίρες ακριβώς όπως τις γεννά. Τότε το περίστροφο θα ήτανε η Μητέρα και θα σχεδίαζε την κατάκτηση του κόσμου.

Όλα βέβαια ξεκίνησαν από ένα ταξίδι με αφορμή μια λίμνη. Και ούτε και ο ίδιος γνώριζε αν το ταξίδι αυτό είχε πραγματοποιηθεί, αν ξεκίνησε γι' αυτό το ταξίδι με την Κορίνα και έφτασαν στη λίμνη και ύστερα λίγο πριν βουτήξει στη λίμνη ή αφού βούτηξε η Κορίνα στη λίμνη και βούτηξε κι αυτός, η Κορίνα εξαφανίστηκε και τότε βρήκε στη θέση της ένα περίστροφο, ένα μικρό περίστροφο. Πολύ απλά μπορεί η Κορίνα να μην υπήρξε ποτέ και εξαρ-

χής όλο αυτό το ταξίδι να ήτανε μια αφορμή να πάει στη λίμνη και να βρει το περίστροφο. Ήτανε σχεδόν σίγουρος πως ούτε λίμνη υπήρχε και πως αυτός ξεκίνησε ένα ταξίδι για να δικαιολογήσει το περίστροφο στο χέρι του. Γιατί κάπου είχε βρει ένα περίστροφο και ήτανε ωραίος, πανέμορφος με ένα περίστροφο στο χέρι. Και η ωραιοπάθειά του μπορούσε μόνο να δικαιολογηθεί μ' ένα σκοτεινό ταξίδι το οποίο πιθανώς να μην έκανε ποτέ. Γιατί ποτέ δεν είχε βγει από το διαμέρισμά του κι έτσι ουδόλως γνώριζε τον αριθμό των σκαλοπατιών μέχρι την κύρια είσοδο. Και όλες αυτές τις μικρές και δυσδιάκριτες για τον ίδιο μεταβολές που κάποιοι του επισήμαιναν σχετικά με το διαμέρισμά του, ο ίδιος δεν μπορούσε να τις παρατηρήσει γιατί το σπίτι ήτανε ένας ζωντανός οργανισμός. Ζούσε μέσα του και αυτό ζούσε από αυτόν και ζώντας στην καθημερινότητα ενός τόσο ευμετάβλητου μικρόκοσμου ο ίδιος αδυ-

νατούσε να παρατηρήσει τις αλλαγές του όσο συχνά και αν συνέβαιναν.

Τίποτα απ' όλα αυτά όμως δεν είχε πλέον κάποια σημασία γιατί ένιωθε τη βαθύτατη ανάγκη να πάει στο Νοσοκομείο. Έτσι ήτανε αναγκασμένος να βγει από το διαμέρισμά του και οι σκάλες ήτανε ένα προβλεπόμενο για τον ίδιο μαρτύριο. Ακόμα και εκείνο το κουτί το οποίο ανέβαινε και κατέβαινε τους αμέτρητους ορόφους της οικοδομής του ήτανε κάτι σατανικό που μερικές φορές δεν υπήρχε όταν το χρειαζόσουν και απλά η ανοιχτή του πόρτα οδηγούσε στο απόλυτο κενό, σε μία πτώση που αν και είχε αρχή δεν είχε τέλος κανένα. Έτσι συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του κατευθύνθηκε στο Νοσοκομείο που έστεκε εκεί που έστεκε πάντα, στη μέση του πουθενά. Γιατί παρόλο που το Νοσοκομείο ουδέποτε μετακινήθηκε από τη θέση του, τα πάντα γύρω του ήτανε ρευστά καθώς η πόλη ήτανε πλασμένη από

υδράργυρο και είχε την τάση να γίνεται αυτό που πριν δεν ήτανε.

Με το που βγήκε όμως από το διαμερίσμά του συνειδητοποίησε ότι το οικοδόμημα στο οποίο κατοικούσε ήτανε το ίδιο το Νοσοκομείο. Και έτσι δικαιολόγησε στον εαυτό του την απουσία παραθύρων στον χώρο του όπως και το στιλπνό εκείνο φως που μέρα νύχτα έκαιγε και σπανίως του επέτρεπε να κοιμηθεί. Επίσης συνειδητοποίησε πως ο αριθμός του διαμερίσματός του ήτανε το 309 και ακριβώς δίπλα του υπήρχε το δωμάτιο 308.

Είχε περάσει κάποιο διάστημα μέσα στη σχετικότητα του χρόνου που τον περιέβαλλε από τότε που είχε πρώτη φορά επισκεφτεί το Νοσοκομείο. Και το 308 ήτανε σίγουρα κάτι γνώριμο πιο γνώριμο ακόμα τώρα που με λύπη του συνειδητοποίησε ότι δεν του έμεναν παρά πέντε σφαίρες πέντε εναπομένουσες σφαίρες στο χέρι του. Τις πέντε σφαίρες που είχε στην

κοιλιά του το περίστροφό του. Έτσι με ένα μόνο βήμα έφτασε στο χερούλι της εισόδου του 308. Χρειάστηκε πολλή δύναμη για να σύρει τη βαριά θωρακισμένη του πόρτα μα σαν την άνοιξε τον υποδέχτηκε μια τεράστια βιβλιοθήκη.

Ήτανε μια βιβλιοθήκη κωδικοποιημένων εγχειριδίων. Τα εγχειρίδια ήτανε τυλιγμένα σαν πάπυροι τοποθετημένα και επανατοποθετημένα σε μικρά τετράγωνα ράφια που φέρανε πάνω τους σύμβολα και αριθμούς και πάλι σύμβολα, γράμματα και συνδυασμούς γραμμάτων με έναν τρόπο ακατάληπτο και χωρίς την παραμικρή συστηματικότητα. Τα ράφια φτάνανε μέχρι το ταβάνι που είχε δεκάδες μέτρα ύψος. Τη βιβλιοθήκη διέσχιζε ένας λεπτός διάδρομος που οδηγούσε κάπου έξω από αυτήν η ακόμα πιο βαθιά μέσα της. Στο κέντρο της βιβλιοθήκης υπήρχε μια κυρία με μαλλιά κόκκινα κατακόκκινα και μάτια που καθόλου δεν ταίριαζαν με τα μαλλιά της. Καθώς την πλησίασε «Σε περιμέναμε» του είπε.

«Είναι καιρός που μένεις στη δίπλα ακριβώς πόρτα και μας έκανε μεγάλη εντύπωση πως ακόμα δεν επισκέφτηκες τη θαυμάσια βιβλιοθήκη μας. Εδώ θα βρεις ό,τι χρειάζεται κανείς να ξέρει για τον θάνατο. Βέβαια μην περιμένεις τίποτα απ' όλα αυτά να λύσει το τεράστιο αίνιγμά σου. Η βιβλιοθήκη δεν μπόρεσε ποτέ να δώσει καμία απάντηση. Αντιθέτως μάλιστα μπορεί να γεννήσει και να ξαναγεννήσει απορίες. Κάποτε γεννά ασταμάτητα τις ίδιες απορίες ακριβώς τη στιγμή που αυτές είχανε βρει την πολυπόθητη απάντησή τους. Άλλοτε οι απορίες πολλαπλασιάζονται και μέσα από κάποιες ξεφυτρώνουν άλλες και πάλι άλλες. Υπάρχουν βέβαια και εκείνοι που από τη στιγμή που εισήλθαν στη βιβλιοθήκη εγκλωβίστηκαν στην ατέλειωτη δίνη της που έγινε η δική τους δίνη και πέρασαν το υπόλοιπο της ζωής τους μελετώντας τον θάνατό τους. Βέβαια οι αναγνώστες αυτοί μείνανε μετέωροι στο ενδιαμέσο της βιβλιοθήκης. Βλέποντας όμως το περί-

στροφο στο χέρι σου –πόσο πιο όμορφος θα μπορούσες να ήσουν, ποτέ πιο όμορφος–, ή θα έπρεπε καλύτερα να πω βλέποντας το περίστροφο χέρι σου, νομίζω πως ήρθες να μελετήσεις τον θάνατο των άλλων. Προχωρώντας στο 308Α, στην ευθεία, μια κυρία θα σε κατατοπίσει για το πού πρέπει να ψάξεις.»

Η βιβλιοθήκη ήτανε η ίδια κάτι το απρόσμενο καθώς συνέβαινε ακριβώς αυτό που δεν περιμενες. Αλλά αν κατάφερνες να τη διασχίσεις, κάτι που κατάφερε, έφτανες σε ένα γραφείο όπου βρισκόταν μια χοντρή πολύ χοντρή κυρία. Η κυρία κάπνιζε ασταμάτητα μιλώντας διαρκώς σε κάποιο τηλέφωνο και το πάχος της ξεχείλιζε από την καρέκλα και απλώνονταν στο γραφείο, έσταζε από τις άκρες του γραφείου και λέρωνε τη γκρι μοκέτα. Η κυρία τον υποδέχτηκε σιωπηλή και αυτός κάθισε απέναντί της.

«Η υπόθεσή σας μας παραξένεψε είναι η αλήθεια» του είπε. «Είστε ένα φάντασμα, κύριε, είστε κάποιος που σίγουρα δεν είστε. Και αυτό το αριστούργημα που φέρετε μαζί σας είναι αλήθεια ο μόνος λόγος για τον οποίο θα σας δεχόμασταν σε έναν τέτοιο χώρο. Ξέρετε ελάχιστοι πλησίασαν τη βιβλιοθήκη, σε ακόμα λιγότερους επιτράπηκε η είσοδος. Σε αυτή την καρέκλα κάθισαν άνθρωποι μεγάλοι που άλλαξαν τον κόσμο. Επομένως θέλω να σκεφτείτε καλά την προσφορά μου, αν και δεν νομίζω πως έχετε επιλογές πολλές. Ένα περίστροφο χέρι είναι δύσκολο να χορτάσει την πείνα του.»

Την κοιτούσε προσεκτικά πολύ προσεκτικά. Και η κυρία μπροστά του ήτανε μια τεράστια μηχανή που ανοιγόκλεινε το στόμα της και κατάπινε όλο κατάπινε πράγματα που και η ίδια αγνοούσε τη φύση τους. Πράγματα και καπνό. Στην απόλυτη σιωπή του η χοντρή κυρία συνέχισε.

«Εμείς ζητάμε από σας να έρχεστε κάθε μέρα σε αυτό εδώ το γραφείο. Πίσω του υπάρχει μια πόρτα που οδηγεί σε ένα άλλο γραφείο και από κει μια άλλη πόρτα που οδηγεί κάπου αλλού. Η δουλειά σας θα είναι να παρευρίσκεστε απλά εκεί. Εκεί θα καταλάβετε τι πρέπει να κάνετε. Βέβαια υπάρχει μια κάποια επικινδυνότητα σε μια τέτοια δουλειά αλλά με ένα χέρι περίστροφο, με ένα περίστροφο χέρι, κάτι τέτοιο θα πρέπει να είναι η ειδικότητά σας. Εμείς θα σας προμηθεύουμε με ό,τι χρειαστείτε. Σκεφτείτε όμως και το περίστροφο. Γιατί το περίστροφο πεινάει. Γιατί η πείνα και η δίψα ενός περιστρόφου είναι κάτι δύσκολο πολύ δύσκολο. Και οι πέντε εναπομένουσες σφαίρες σας γρήγορα θα τελειώσουν. Και τότε το περίστροφό σας θα είναι ένα μωρό παιδί ένα παιδί που κλαίει και απαιτεί. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο απαιτητικό είναι ένα περίστροφο. Σκεφτείτε λοιπόν όλα αυτά και εφόσον δέχεστε σας περιμένουμε αύριο στις οχτώ.»

Οι Αράχνες

Παρόλο που υπήρχαν ακόμα πέντε σφαίρες στο περίστροφο, εκείνος έστεκε ανήσυχος. Μετά την εκφυρσοκρότηση του χεριού του μέσα στον πρωκτό της Μητέρας, συνειδητοποίησε πως το περίστροφο ήτανε ένας ζωντανός οργανισμός, όπως ήτανε το διαμέρισμά του. Εναρμονιζόταν μαζί του και αυτό μαζί του και μόνο έτσι κατάφερναν να συμβιώσουν. Γιατί ο σκοπός ύπαρξης ενός περιστρώφου είναι να περιστρέφεται γύρω από τη μη ύπαρξη και όποιος φέρει ένα περίστροφο είναι και ο φορέας της μη ύπαρξης. Το περίστροφο υπάρχει για να μην υπάρχει κάτι άλλο. Και πρέπει να τρέφεται για να υπάρχει αλλιώς το περίστροφο πεινάει και τότε αρχίζει να ζητά και ύστερα να απαιτεί την ύπαρξή του μέσα από την αλόγιστη μη ύπαρξη.

Την επομένη στις οχτώ άνοιξε τη βαριά πόρτα της βιβλιοθήκης για να οδηγηθεί στο κέντρο της και από κει στο 308Α. Άνοιξε την πόρτα του 308Α μα η κυρία δεν ήτανε εκεί. Εκεί ήτανε το γραφείο της και δίπλα του μια άλλη πόρτα την οποία άνοιξε για να βρεθεί εντέλει κάπου αλλού και από κει σε μια πλατεία σε μια τεράστια πλατεία με κόσμο και κόσμο πάλι που αδιάκοπα περνούσε από μπροστά του χωρίς να του δίνει καμία μα καμία σημασία. Έστεκε εκεί κοιτάζοντας για ώρα τον κόσμο που περνούσε με λογής χρώματα στο πρόσωπο με λογής πρόσωπα και αριθμούς στα πρόσωπα και κεφάλια άλλοτε δύο κεφάλια και άλλοτε ένα σε ένα σώμα. Και οι άνθρωποι περνούσαν και μαζί τους περνούσαν και όσοι έμοιαζαν με αυτούς κι έμοιαζαν τόσο που δεν καταλάβαινες τη διαφορά. Όσπου ξαφνικά φάνηκε κάτι που με άνθρωπο δεν έμοιαζε και περπατούσε με πόδια πολλά. Αυτό έμοιαζε με μια τεράστια αράχνη που πλησίαζε τους ανθρώπους μα εκείνοι

δεν τη βλέπανε και όσο πλησίαζε τόσο λιγότερο θα μπορούσαν να τη δουν. Έτσι εκείνος θέλησε να αρχίσει να φωνάζει και όλο να φωνάζει γιατί έπρεπε να τους προειδοποιήσει γιατί η αράχνη ήτανε μεγάλη και σίγουρα επικίνδυνη και ποιος ξέρει πόσους ιστούς είχε υφάνει. Μα μόλις πήγε να ανοίξει το στόμα του αράχνης αράχνης πολλές εμφανίστηκαν και το στόμα του άνοιξε και φώναξε μα κανένας δεν τον άκουσε σαν αυτός να μην είχε στόμα. Και κανένας δεν γύρισε να τον κοιτάξει ούτε αυτόν ούτε το περίστροφο χέρι του που υψώθηκε και ασυναίσθητα άρχισε να πυροβολεί τις αράχνες. Γιατί ήτανε ένας κίνδυνος οι αράχνες, έμοιαζαν με τη Μητέρα και ίσως να τη βοηθούσανε στο σχέδιό της. Και έπρεπε να εξαλειφθούν. Και αφού πυροβόλησε και ξαναπυροβόλησε στοχεύοντας τα πανούργα τέρατα είδε πως δίπλα του βρισκόταν ένα κουτί ξύλινο που είχε μέσα σφαίρες αμέτρητες και έτσι χωρίς να πάρει ανάσα άδειασε το περίστροφο και το ξαναγέμι-

σε, και αυτό το έκανε ξανά και ξανά γιατί αράχνες βγαίνουν συνέχεια και από παντού. Η πλατεία και όσοι βρισκότανε στην πλατεία και όσοι περνούσανε μέσα από την πλατεία έδειχναν να μην παρατηρούν τίποτα απολύτως. Όταν οι αράχνες σταμάτησαν να έρχονται κατάλαβε πως καθόλου αράχνες δεν ήτανε μα μικρά μαύρα βιασμένα αγοράκια που τρέχανε όλο τρέχανε και δεν θα σταματούσανε ποτέ να τρέχουν.

Οι Αράχνες

Όταν επισκέφτηκε ξανά τη βιβλιοθήκη, κάνοντας ένα ακόμα μικρότερο βήμα για να φτάσει στο πόμολό της, λες και τα πόδια του είχανε περιέργως μεγαλώσει, λες και το περίστροφο του έδινε ύψος και ύψος περισσότερο, τα πάντα ήτανε ακριβώς ίδια όπως τα είχε αφήσει μέσα στην τεράστια μεταβλητότητά τους. Η κυρία με τα κόκκινα μάτια και τα κόκκινα κα-

τακόκκινα μαλλιά ήτανε και αυτή εκεί. Και ο διάδρομος που οδηγούσε στο στομάχι αυτής της περίεργης βιβλιοθήκης, και ακόμα πιο πέρα, στο έντερό του και στον πρωκτό του, στο 308Α και στο πατάρι, ήτανε κι αυτός εκεί. Μα ήτανε εκεί και άλλα πράγματα, πράγματα που δεν περίμενε. Γιατί η κυρία με τα κόκκινα μαλλιά και τα κατακόκκινα μάτια ήτανε λίγο διαφορετική, σαν η νύχτα να είχε μείνει λίγο πάνω της, σαν το δέρμα της να σκούραινε με μια ελαφριά απόχρωση του γκρι να κρέμεται κάτω από τα μάτια της, στις άκρες των δαχτύλων της. Και τα δόντια της είχανε κάπως μακρύνει, κάπως προεξείχανε από το στόμα της και φτάνανε μέχρι τα χείλη της, πληγώνοντάς τα ελαφρά, κάνοντας ακόμα πιο κόκκινα τα κάτωτασπρα δόντια της. Και όταν πλησίασε στο γραφείο με την τερατώδη κυρία, στη θέση της υπήρχε μια άλλη, ακόμα πιο τεράστια και σιχαμένη, γιατί από το πηγούνι της κρεμότανε μαύρες κατάμαυρες τρίχες που λες και θέλανε

να επεκταθούνε και να καταλάβουν τον δίσκο του προσώπου της.

Το περίστροφο είχε πλέον μάθει ν' αλληλεπιδρά με το ευμετάβλητο περιβάλλον του, είχε μάθει να ορθώνεται και να κατατροπώνει οτιδήποτε δεν έπρεπε απλά να υπάρχει, και αυτός ο ίλιγγος της περιστροφής του το βοηθούσε να ρουφά τα πάντα μέσα του και όλα να ρουφάνε αυτό που ο ίλιγγος ξερνούσε. Έτσι το περίστροφο με το που αντίκρισε τη σιχαμένη ύπαρξη της τερατώδους κυρίας σκίρτησε, υψώθηκε και αλάθητα της πολτοποίησε με ένα στακάτο το γιγάντιο κρανίο της. Γιατί αυτές οι τρίχες πάνω στο πρόσωπό της ήτανε άκρως επικίνδυνες. Γιατί η κυρία αυτή έμοιαζε να μεταμορφώνεται σε μια τεράστια σαρκοβόρα αράχνη που θα δυναμίτιζε τα θεμέλια και την ύπαρξη της ίδιας της βιβλιοθήκης.

Το κρανίο της κυρίας γέμισε με αίματα το μικρό γραφείο της. Το υπέρογκο λίπος της πήρε να

λιώνει και να σχηματίζει λίμνες στη μοκέτα, ενώ μέσα από το κρανίο εκατομμύρια μικρές και μικρότερες αράχνες πλημμύρισαν το σώμα της κατασπαράζοντάς το κομματάκι κομματάκι. Στο θέαμα αυτό το αριστερό του χέρι άνοιξε βεβιασμένα την πόρτα που οδηγούσε σε άλλη πόρτα και εκείνη με τη σειρά της οδηγούσε στην πλατεία. Και αφού ολοκλήρωσε την καθημερινή σφαγή της πλατείας, επέστρεψε να δει τη βιβλιοθηκάρια να γίνεται ακόμα πιο μαύρη και τα μάτια της να κοκκινίζουν κι άλλο. Ακόμα πιο μαύρη και ένα πυκνό μαύρο τρίχωμα να φουντώνει πάνω στα κατακόκκινα μαλλιά της. Και το περίστροφο δεν λάθεψε αλλά σημάδεψε στιγμιαία και η μύτη της έγινε θρύψαλα και η σφαίρα χώθηκε βαθιά μέσα στο κεφάλι της.

Εκείνος κοιτούσε ατάραχος. Το περίστροφο ήξερε τι έκανε και έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει. Αράχνες υπήρχανε παντού και έπρεπε να εξαλειφθούν. Και αυτή η καταστροφή ήτα-

νε μια γλυκιά γλυκιά δημιουργία. Το περίστροφο έστρωνε το χαλί για έναν θαυμαστό καινούριο κόσμο.

Επέστρεψε στο διαμέρισμά του και ντύθηκε βεβιασμένα για να συναντήσει την Κορίνα. Και έτσι, χωρίς να ντρέπεται πια για το περίστροφο χέρι του, ντύθηκε και βγήκε στο απέναντι μπαρ που το έλουζε από βράδυ σε βράδυ το σεληνόφωτο και έκανε το περίστροφο να γυαλίζει σαν καθρέφτης. Ένας καθρέφτης ήτανε το περίστροφο όπου έβλεπες όμορφο και πιο όμορφο τον εαυτό σου.

Κάθισε στο τραπέζι που πάντα κάθονταν και ο ανάπηρος σερβιτόρος τού έφερε το ποτό του και την Κορίνα.

«Έχουμε γνωριστεί;» τον ρώτησε. Και εκείνος σκέφτηκε πως ήτανε αδύνατο να θυμάται, πως σίγουρα κάποτε θα είχανε γνωριστεί αλλά δεν θυμότανε πού, και πως καμία σημασία δεν είχε

αν είχανε γνωριστεί καθώς αργότερα ή γρηγορότερα θα έπρεπε να πάνε σε εκείνη τη λίμνη.

«Δεν έχει καμία σημασία» απάντησε. Και εκείνη κάθισε απαλά πάνω στα πόδια του και πήρε να του χαϊδεύει το πρόσωπο. Τα στήθη της λάμπανε ολόφωτα σαν το φεγγάρι και ο φαλλός της, τεράστιος, κρεμότανε πιο κάτω από την κοντή της φούστα.

«Σημασία έχει μονάχα πως δεν είσαι η Μητέρα, πως δεν είσαι καμία από τις σιχαμένες κόρες της, καμία από τις άθλιες αδερφές της.» Και τότε έσκυψε και τον φίλησε και ο φαλλός της ορθώθηκε όπως θα σκιρτούσε άλλοτε το μεταλλικό του περίστροφο, και εκείνη τον φιλούσε μέσα σε μια δίνη όπου τα μάτια τους παρέμεναν κλειστά και όλα γύριζαν γύριζαν γύρω τους ασταμάτητα όπως το περίστροφο που πήρε να γυρίζει και έκανε την Κορίνα κιμά με τις αμέτρητες σφαίρες του, την έκανε μια άμορφη αιμάσσουμε μάζα, δεν άφησε σημείο

του σώματός της που να μην έλιωσε με τις σφαίρες του. Και ο τεράστιος φαλλός της που έπεσε στο πάτωμα έγινε μια τεράστια αράχνη που με τη σειρά της έγινε μια τεράστια νεκρή αράχνη καθώς το περίστροφο την έλιωσε και αυτήν. Ο σερβιτόρος συνέχιζε να σερβίρει αδιάφορος τα ποτά με το καροτσάκι του. Κι εκείνος πήρε το περίστροφο χέρι του και τον υπόλοιπο εαυτό του και χώθηκε σε αυτή τη λαβύρινθη πόλη όπου τίποτα άλλο δεν υπήρχε εκτός από το τεράστιο χάος της. Εκτός από τον χαώδη εαυτό της.

Οι καθρέφτες

Μέσα στο σκοτάδι μιας τέτοιας φεγγαρόφωτης βραδιάς ο υδράργυρος αποκτούσε απαστράπτουσες ιδιότητες και η πόλη ήτανε κι αυτή απαστράπτουσα σαν ένας σκοτεινός καθρέφτης σαν ένας μαύρος πάγος. Και ενώ το περίστροφο γυάλιζε ακόμα πιο μαύρο από τα

μαύρα περίπλοκα κτίρια εκείνος κοιτούσε τα κτίρια και όχι το περίστροφο. Γιατί η αποτροπια γυαλάδα τους φανέρωνε κάτι που τίποτα δεν του το είχε ακόμα φανερώσει.

Πάνω στο πρόσωπό του, στο αριστερό του χέρι απάνω, πάνω του παντού ένα μαύρο κατάμαυρο τρίχωμα με διαθέσεις επεκτατικές πήρε να φυτρώνει. Και ενώ το παρατηρούσε το έβλεπε σαν καρκίνος να πολλαπλασιάζεται ασταμάτητα και να καταλαμβάνει χώρο μέσα από την ασταμάτητη χωροκατακτητικότητά του. Κοίταξε το πρόσωπό του και το είδε να πολλαπλασιάζεται στους σκοτεινούς καθρέφτες των κτιρίων. Το πρόσωπό του που γινότανε πολλά, αμέτρητα πρόσωπα, ήτανε ένα πρόσωπο που μαύριζε όλο μαύριζε από μια μαύρη κατάμαυρη γούνα. Ήτανε κι ο ίδιος ένα μικρό βιασμένο αγοράκι.

Το περίστροφο έπρεπε να σκιρτήσει στο χέρι του, έπρεπε να κάνει μια απλή αλλά σταθερή

κίνηση και να τινάξει αυτό το πρόσωπο και τα μυαλά του στον αέρα. Γιατί ένα τέτοιο μαύρο πρόσωπο με ένα περίστροφο χέρι ήτανε ο μεγαλύτερος κίνδυνος και εκείνος το γνώριζε τώρα περισσότερο από ποτέ. Μα το περίστροφο χέρι του καθόλου δεν κουνήθηκε. Έστεκε απλά και απολάμβανε το σκοτεινό εκείνο βράδυ και το φωτεινό το φεγγαρόφωτο.

Το Πατάρι

Όσο και να έτρεξε τρομαγμένος ψάχνοντας να βρει το διαμέρισμά του δεν κατάφερε να το βρει παρά μέρες αργότερα. Στο διάστημα αυτό συνειδητοποίησε ότι όλοι γύρω του είχανε αυτό το κακό χτικιό, όλοι άρχιζαν σιγά σιγά να μαυρίζουνε από αυτή τη γούνα που τύλιγε τα πρόσωπα και τα σώματά τους και ο ίδιος με το περίστροφο χέρι του γέμιζε τους δρόμους που σεργιανούσε πτώματα που διαλύονταν σε μικρές και μεγαλύτερες αράχνες που μπαίνανε

από το στόμα και τα μάτια και τα ρουθούνια και τον πρωκτό σε άλλα σώματα που γινότανε γρήγορα πτώματα από το περίστροφο χέρι του. Και αυτή η αέναη περιστροφή δεν θα είχε ποτέ σταματημό αν δεν έφτανε γρήγορα στο 308, αν γρήγορα δεν πήγαινε σε εκείνο το πατάρι. Κι έτσι όταν έφτασε επιτέλους στο διαμέρισμά του άνοιξε τη δίπλα πόρτα και διέσχισε μονομιάς το χάος της βιβλιοθήκης που είχε τυλιχτεί από ατέλειωτους ιστούς, που οι πάπυροί της είχαν οι ίδιοι γίνει ιστοί και γεννούσανε αράχνες όλο αράχνες γεννούσανε. Και καθώς διέσχισε τον διάδρομο αυτόν και πέρασε ακόμα και το 308Α έτρεξε ασθμαίνοντας στο πατάρι.

Μα το πατάρι δεν υπήρχε, ποτέ δεν υπήρξε κάτι τέτοιο σε αυτή τη βιβλιοθήκη. Υπήρχε μονάχα ένας τοίχος που σταματούσε απότομα τον διάδρομο. Και αυτός ο τοίχος ήτανε τόσο παλιός όσο και το Νοσοκομείο, όσο και η Βιβλιο-

θήκη όσο οι ίδιοι οι πάπυροι που γίνανε ιστοί αράχνης.

Έτσι γύρισε πίσω τρέχοντας μέσα από κείνο τον ατέλειωτο διάδρομο και άνοιξε εκείνη την πόρτα που μονάχα μια φορά είχε ξανανοίξει. Σε εκείνη την πόρτα υπήρχε το κουτί που λέγεται πως άλλοτε υπήρχε και άλλοτε όχι. Και ανοίγοντάς την έκανε ένα βήμα στο άγνωστο και χάρηκε που εκεί δεν βρήκε τίποτα παρά μόνο το κενό.

Η Λίμνη

Ήθελε να πάνε με την Κορίνα εκδρομή στη λίμνη. Εκείνη καθόλου δεν ήθελε όμως εκείνος όλο της έλεγε να πάνε. Να πάμε μια εκδρομή στη λίμνη. Ποτέ δεν πήγαμε μian εκδρομή στη λίμνη. Νιώθω αυτό το σπίτι πως με πνίγει της έλεγε. «Πως με ρουφάει μέσα του και με οδηγεί βαθιά πολύ βαθιά τόσο που κάθε φορά μου

είναι πιο δύσκολο να βγω.» Έτσι αποφάσισε να περάσει να πάρει την Κορίνα με το αμάξι του. Και αφού οδήγησε, ούτε κι ο ίδιος θυμάται πόσο, έφτασαν σε εκείνο το τεράστιο μórφωμα.

Εκείνος έβγαλε γρήγορα τα ρούχα του και βούτηξε μέσα στον παγωμένο όγκο της αλλά εκείνη δίσταζε. «Έλα να βουτήξεις» της έλεγε αλλά εκείνη όλο και δίσταζε. Είχε βγάλει τα ρούχα της και τα είχε αφήσει κάτω από ένα τεράστιο δέντρο ή πάνω σε κάποιο βράχο. Πλησίασε προς τη λίμνη αλλά πριν βουτήξει το μετάνιωσε. Γύρισε πίσω να φορέσει τα ρούχα της μα στη θέση τους βρήκε ένα μικρό περιστρωφο.

Να το πετάξω σκέφτηκε να το πετάξω μακριά και το έπιασε να το πετάξει μέσα στα έγκατα της λίμνης. Μα σαν γύρισε λίμνη δε υπήρχε. Η λίμνη είχε εξαφανιστεί και είχε μαζί της πάρει και εκείνον και ακόμα ό,τι υπήρχε γύρω της. Στη θέση της δεν υπήρχε ούτε ένας μεγάλος τεράστιος κρατήρας. Έτσι φόρεσε τα ρούχα

του και πήγε προς το αμάξι της. Στο παράθυρο του οδηγού είδε για πρώτη φορά την εικόνα της. Ήτανε ωραία πανέμορφη με το περίστροφο στο χέρι. Ήτανε ακόμα πιο ωραία και αποφάσισε το περίστροφο να το κρατήσει για λίγο έστω για λίγο. Έτσι άνοιξε με το αριστερό την πόρτα της και μπήκε στο αμάξι.

